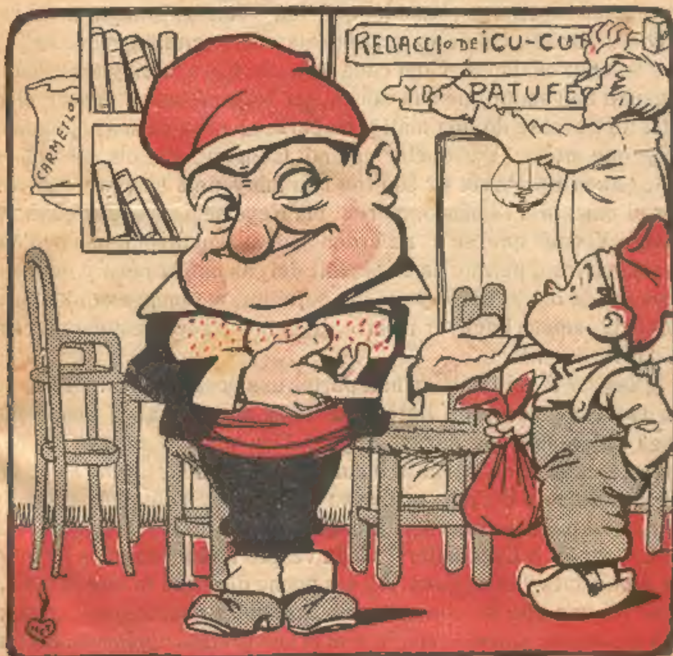
PREU: 5 CÉNTS. **7 JANER 1905**

ANY II N.º 54. - *Redacció y Administració: Escudellers, 54*

¡CU-CUT! Y PATUFET S. C.

¡Cu-Cut! al públich:—Desde ara nostras duas redaccions
se refondrán en una.
Be prou que ho diu el ditxo: Deu els cría...
y l'ideal els junta.

¡Quin día de divertiment el d'ahir! Cavalls ab máquina y ninas ab serraduras; putxinel-lis geperuts que tocan els platerets; bombas de gas que tocan el dos per mica que un se descuidi del fil; trompetas cridaneras, tabals que fan venir migranya a la yaya, flaviols, carrils, tramvías, automóvils; una veritable mar de joguinas ha anat en dansa. Com cada any, els Reys han sigut espléndits, y estich ben segur que cap dels meus lectors haurá passat el disgust de llevarse de bon matí y trobarse ab el balcó sense joguinas... ¿Oy que nó?... ¡Y está clar que nó! Com que tots els que compran y llegeixen EN PATUFET son tan bon minyonets que may fan enfadar al papa ni a la mama, ¡mireu! els Reys se'n recordan quan ve la diada. Y com que se'n recordan ¡vinga omplilshi'l balcó d'einas per divertirse, perque és cosa molt del cas que'ls nens y nenas que saben cada día la llissó y no son batxillers y compleixen las tascas que'ls hi imposa'l senyor mestre, tinguin las sevas estonas d'esbarjo y divertiment.

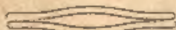
¿Veyeu? A mi també m'han portat una cosa'ls Reys. M'han portat un vestit nou més llarch que'l del any passat. Y ben content que'l rumbejaré tot aquest any, si Deu vol... Y encara me n'han portat una altra de cosa: la bona companyía del *¡Cu-cut!* que m'ha fet una mica de lloch a casa seva y que és el xicot més campetxano que us pogueu imaginar. ¡Passem unas estonas a la nostra redacció del carrer d'Escudellers! Cada vespre tenim una mica de *soirée* de dibuixants y escriptors. Ab els pochs días que fa que hi soch, ja hi he fet una pila de coneixensas. Son uns subjectes molt trempats tots els que hi solen venir. Y tots m'han promés ajudarme. Ab això, ja ho veureu aquest any que n'anirem de be.

Com veyeu, no'm puch queixar dels Reys aquest any. Y com que

tots els que'm llegiu també'ls hi heu d'agrair el gavadal de joguinas que us deuen haver portat, vuy acabar fentvos cinch céntims d'una carta que he rebut dels mateixos Reys, els benaventurats Melcior, Gaspar y Baltasar.

¿Sabeu lo que'm diuen SS. MM? Donchs me diuen que cada any solen tenir una pila de descuits en els que no hi tenen cap culpa. Figureus que ells passan de cap a cap de mon y deixan joguinas a tots els balcons y finestras que troban. Peró ve l'endemá, y quan desde'l cel hont son miran a la terra, s'adonan de que hi corren molts nens y nenas sense joguinas y que's miran ab tristesa las dels que'n teniu. «¿Com pot ser, diuen els Sants varons, que havent deixat joguinas a totas las casas, hi hagi tants nens y nenas que's quedin sense?» Veusaquí la resposta: això pot ser perque al mon hi ha molts nens que no tenen sabatas pera posar al balcó, ni balcó pera posarhi las sabatas, ni casa perque hi pugui haver balcó. Dormen pels recons, arraulidets al peu d'una porta, amagadets derrera una verdissa o sota un carro. Y ¡está clar! els Reys, com que van a cavall d'uns camells molt alts... molt alts, no'ls veuen als pobrets. Y per aixó m'han escrit els Reys: per demanarme que us ho fes present a vosaltres, a fi de que vosaltres ho feu present als vostres pares y entre tots procureu portalshi una engruna de felicitat als infelissos que no la coneixen... Ja que'ls Reys son espléndits ab nosaltres, siguem nosaltres caritatius. Y els Reys estarán contents de las nostras bondats, y l'any vinent se'n recordarán ¡y en volguem de joguinas!

El reyet de casa.

EL MÉS RICH

Don Pau era un milionari
que desesperat vivía,
sempre ab la boja manía
d'aumentá'l seu numerari.
Sols l'advocat y el notari
eran els seus confidents,
y voltat de plets pendents,
no menjant pera enriquirse,
sol com un gos va morirse
ab gran gust dels seus parents.

En Pau, que sols posseía
el pobre jas en que geya,
treballant sempre somreya
y cantava tot el día.
Menjava lo que podía

BONA RAHÓ

La nena.—¿Qué'm portarás aquest any?

El nen.—¿Jo?... Se'n cuidan els Reys d'això.

La nena. Per això mateix... Com que la mamá sempre diu que ets el rey de casa...

mercés a un migrat jornal:
may a ningú va fer mal.,
y ben tranquil de conciencia
va anà a acabar l'existencia
en un recó d'hospital.

—

Qui en las sevas ambicions
sigui extremat insaciable,
viurá com un miserable
per més que compti ab milions.
Tingas, donchs, sempre present
aquesta vritat que't dich:
EN EL MON SERÁ'L MÉS RICH
QUI AB MÉS POCH VISQUI CONTENT.

R. O. K.

Historias dels grans pera'ls petits

EN PAUET Y EN MIQUELÓ

Era tan-tan bo en Pauet, que de tant que ho era fins semblava una mica tonto... Els seus companyets d'estudi sempre's reyan d'ell y li feyan bromas pesadas y li treyan motius. Y com que ell ho comportava tot ab resignació y may anava a espiar al senyor mestre res de lo que li feyan, el senyor mestre ni tan solzament se n'enterava d'aquella mena de tirria que li tenian.

A la classe sempre anava a la cúa. Y no era pas que no sapigués la llissó... De cor y de memoria y d'enteniment la sabía sempre. Empró li passava una cosa molt estranya: a xis que'l senyor mestre'l cridava pera preguntarlo, s'aixecava del banch, guaitava al seu entorn, y al veure que'ls seus companys se mofavan d'ell y reyan per sota'l nas, se sofocava tot, las paraulas se li emborbossavan y ni una sola li podía sortir sencera de la boca.

—*Puede usted sentarse*—li deya'l mestre.

Y el pobret s'asseya tot avergonyit y fent esforsos pera que no li escapessin las llágrimas. Y els altres noys vinga ferne més mofa y escarnirlo.

A las horas d'esbarjo, els seus companys gairebé may el volían a jugar ab ells... ¡Si era tan tonto!... Y ell, assegut a un recó del jardí del col-legi, pensava

que potser sí que ho era de tonto. Per això, mentres els altres jugavan ¿sabeu qué feya ell? Donchs ¡vinga estudiar ab l'intent d'arribar a sabi!

***

¿Veyeu? en Miqueló era tot diferent. Si jugavan a soldats, ell feya sempre de general; si jugavan a lladres y guardas civils, ell sempre era'l capitá dels guardas; si jugavan a muts, sempre era'l cap de la colla dels més aixerits... A totas las classes anava al devant y quan li preguntavan la llissó, ¡pim! ¡pam! ¡pum! la deya tota d'un raig sense mancarhi un punt ni una coma. Mireu si n'era de saberut, que'l senyor mestre sempre'l retreya com exemple d'estudiants. En cambi quan n'hi havía algún de molt ruch, molt ruch, tot era compararlo ab en Pauet, arribant al extrem de que de la cúa ja no'n deyan la cúa: quan algún dels xicots mereixía anarhi, el mestre li deya tot enfadat:

—*Vaya usted á la silla de Pablito, ¡so zopenco!*—

En cambi si un día en Miqueló s'errava y algún li havía de passar al devant, el mestre deya tot sabentli greu:

—*Miguelín, lo siento, pero le han destronado á usted.*—

Empró gairebé sempre en Miqueló era al trono al cap de pochs minuts y es mirava a tots els companys ab un aire de rey triomfador que'ls feya abaixar la vista.

***

Y veusaquí que varen anar passant els anys, sent en Miqueló el més sabi de tots y en Pauet el més ruch... Y quan varen acabar els estudis de primeras lletras, varen anar al Institut y va passar dos quartos de lo mateix... Y en Miqueló va fer tot el batxillerat ab un rengle de bonas notas y premis que eran la admiració del seu pare, de la seva mare, de to ta la familia, de tots els coneguts y fins de molts que no'l coneixían peró que havían sentit parlar d'ell com d'un pou de ciencia.

Mentrestant el pobre Pauet aprobava'ls cursos, y encara gracias. Com que sempre responía a las preguntas tot sofocat y fent embuts, se salvava només per la bona conducta. Sinó, hauría arreplegat un carregament de carbassas que hauría escruixit.

Y del Institut varen passar a la Universitat a cursar lleys. Y en Miqueló va fer una carrera de las més brillants, y era tanta la memoria que tenía, que molts cops va fer dos cursos en un any. Y quan encara a n'en Pauet n'hi mancavan dos pera acabar la carrera, ell ja era un doctor com una casa y es passejava ufanós pel seu poble, gens admirat de que tothom l'admirés. Perque, ¡vés qué tenía d'estrany que la gent el considerés com un fenómen de ciencia, si sabía tant com els seus mestres y més que alguns d'ells y tot!

En Pauet, per la seva banda, va arribar també a acabar la carrera. Y en lloch d'anarsen al seu poble a passejar el títul, va

plantar bufet a Barcelona y ¡vinga estudiar cada día més! Estava tan acostumat a sentirse tractar de tonto y a considerarshi, que no se n'acontentava de lo que havía aprés dels catedrátichs. Y com que tots els seus companys ja eran homes, no's reyan d'ell com quan eran criaturas, y el tractavan d'igual a igual, admirantlo y tot per la perseveransa que havía tingut de acabar la carrera ab tot y ser tan ruch, tan ruch.

Y ell, veyentse respectat, va sentirse tot un altre y va treballar més de fort y de ferm que may. Y com que's va encarregar d'algunas causas molt difícils y en totas va quedar be ¡en vulgueu de parroquians! Mireu si va tenirne, que al cap de pochs anys ja pagava primera quota de contribució.

***

Mentrestant en Miqueló perdía'l temps al seu poble y anava oblidant tot lo que havía aprés. Com que havía sortit tan sabi de la Universitat, may més se li va acudir agafar un llibre.

Peró vetaquí que se li va morir el seu pare, que era qui'l mantenía y va trobarse ab que no sabía com guanyarse la vida y va vagar perdut una temporada fins que un día, recordantse den Pauet, va anar a Barcelona a trobarlo pera demanarli protecció.

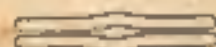
Y en Pauet el va pendre de passant... y passant va quedar tota la vida, perque tot el seu talent ja se l'havía gastat aprenent de memoria el gavadal d'assignaturas que ja gairebé havía oblidat per complert.

—¡Qui ho havía de dir que de tan ruch arribessis a tan sabi — va exclamar un día parlant ab el seu antich company.

Y en Pauet va pensar: «¡Qui ho havía de dir que de tan sabi arribessis a tan ruch!»

Peró va callar. ¡Era tan y tan bo, pobre Pauet!

J. MORATÓ.

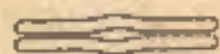

LA CADERNERA Y EL ROSSINYOL

L'alegre cadernera,
al rossinyol ha dit:
—¿Per qué aquesta fal-lera
istiu y primavera
cantant tota la nit?

Y al punt li responía
rossinyolet, llavors:
—Perque'l Creadô's gloría
rebent de nit y día
els nostres cants d'amors.

P. PALAU G. DE QUIJANO.

L'hereu

Un viudo molt rich.... molt rich, va morir en una ciutat y va deixar una fortuna molt gros-

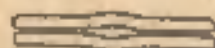
sa... molt grossa. Encara que tenía un fill, feya tants anys que estava de viatje, que ningú li coneixía la fesomía.

Al cap de poch temps se varen presentar tres joves y cada un d'ells pretenía ser l'únich fill y hereu d'aquell senyor tan rich... tan rich. En vista de que no logravan entendrers, varen posar la cosa en mans de un jutge. Y el jutge al cap de pochs días els va cridar a tots tres, va demanar un retrat del difunt y va parlar d'aquesta manera: —La fortuna que és niu d'aquesta discordia, será d'aquell que clavi una fletxa en aquesta senyal que faig al pit de aquet retrat. El primer que va tirar va acostarse forsa a la senyal y el segón encara més, peró al anar a disparar el tercer, se va posar a tremolar, se va tornar groch de pena y, arrancant a plorar, va rebotre l'arch y las fletxas per terra tot dient:

—No, jo no tiraré: abans de tirar, prefereixo perdre cent vegadas la herencia.

—Noble jove—va dirli allavors el jutge tot abrassantlo:—vosté és el veritable fill y llegítim hereu; aquets dos no son més que uns mentiders y procuraré castigarlos. Un fill no ha d'atentar may, ni en pintura, contra la persona que li ha donat la vida.

MIRANIUS.

UN NEN QUE FARA CARRERA

—¿Qué vols que't duguin els Reys, maco?

—Un tatano que *codi forza*, una bicicleta que *codi forza*, un *cadil* que *codi forza*, un automóvil que *codi forza*.

—Anda, noy, tu sí que anirás lluny a n'aquet pas...

Va de rondalla

Ara fa un any us contava la meva historia tal y com l'haureu sentida aquí a Catalunya, peró com vuy que sapigueu de la manera que la contan a altres païssos, us l'explicaré tal com se conta a Alemanya.

Allí m'anomenan «En Pols» referintse al dit gros de la má. Vetaquí que hi havía un pobre pagés que feya temps era casat y no havía tingut may cap fill. Un día la seva dona li deya:

—¡Quina tristesa fa no tenir cap bailet! Jo, encara que fos

menut com el dit pols, ja m'en acontentaría, ¿y tu?

Y vetaquí que, com si Nostre Senyor ho hagués sentit, encara no havía passat un any que varen tenir un fill petit, petit com el dit pols, y per això varen posarme aquet nom que ja no me l'he tret més de sobre.

Jo anava creixent, quedantme sempre tan menut com el día que vaig néixer, quan en una ocasió vaig sentir al meu pare que'm diu: —«Si tingués algú que m' ajudés aniría a fer llenya al bosch.» — Y jo que faig: — «Ja us ajudaré jo.» —«¿Com ho farás per menar el carro?» — «Deixeume fer, ja ho veureu.»

Vetaquí que axís que'l cavall va estar enganxat, jo que me li fico a l'orella y desde allí el feya anar més dret que una centella. Y va succeir que al moment que jo cridava: ¡arri!, passavan dos homes y al veure'l carro sense ningú, perque de mi no se'n varen adonar, s'aturan tots extranyats. Jo no vaig dir res, y guiant el cavall, el faig anar al l'indret ahont era'l meu pare.

Aquells homes quan varen adonarse de que jo era'l carreter que ells no havían sapigut veure, varen quedar tots parats, no sabentsen avenir, y ¿quinate'nfan? proposan al pare que si volía'm comprarían y ho pagarían ab or.

Jo que d'amagat d ells m'enfilo a la espatlla del pare y a cau d' orella li dich: —«Responeu que si y no tingueu por, que ja tornaré.»

Tal dit tal fet: em compran y em fan posar sobre l'ala del seu barret. Quan som un tros enllá, jo que dich que tenía molta necessitat de baixar y axís que soch a terra m'entaforo per un forat y ¡tururut! ja no'm varen veure més. Al ser de nit surto y em fico dintre una closca de cargol que era buida, pera descansar. Peró abans d adormirme sento un enrahonament d uns homes que deyan: — «¿Cóm ho farem pera poguer robar al rector?» —«Jo us ho diré» — contesto. — « Qui?»—diuen ells mirant per tot sense veurem. —«Busqueu per terra que'm trobareu» —«¿Com ho farás?» — «Molt senzill: jo'm ficaré dintre la casa del rector y per entremitg de la reixa us aniré donant tot lo que volgueu.»

M'agafan, em portan cap a la rectoría, jo que'm fico a dins y em poso a cridar ab totas las mevas forsas. Es clar, al sentir això'ls lladres fugen desseguit y y jo me'n vaig a dormir al estable.

A l'endemá, mentres dormia com un soch, la vaca que tenía'l senyor rector se'm va empassar ab una sola bocada. Jo'm desperto y em poso a cridar.

El senyor rector, sentint que la vaca enrahonava com una persona, es pensa que se li havía ficat el mal esperit al cos, la mata y la llensa al femer. Allavors passa un llop y al trobar aquella carn tan fresca s'hi tira com un esperitat. Y vetaquí que de la panxa de la vaca vaig anar a parar a la del llop.

Jo que allavors li dich: —«Llop, amich meu, deixa aquesta carn

ELS REYS D'AVUY Y ELS DE DEMÁ

Lo que han dut a n'en Tanet aquest any.

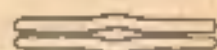
Lo que li durán quan ne tingui vint... si no'ns donan abans l'autonomia.

que jo't diré ahont ne trobarás de més bona.» —«¿Ahont?» — «A tal casa.»— Y li dono la adressa de la meva y li dich:—«Ficat pel clavagueró cap a la cuina.

Axís ho va fer, y com se va atipar tant, la panxa li va créixer de tal manera que després no podía passar pel forat per ahont havía entrat. Jo que allavors em poso a cridar fins que'ls meus pares ho varen sentir. Al ser a la cuina y veure'l llop, el meu pare agafa la destral, li dona un cop al mitg del cap, el deixa estabornit y li obra la panxa, y aixís vaig tornar a casa més trempat que un ginjol.

Y veusaquí l'historia d'«En Pols» acabada.

En Patufet.

Punts d'home

Un gran artista d'onze anys

A Barcelona hi há un nen d'onze anys que's diu Sala y que, ab el violoncello a las mans, s'explica com un home. Us dich, companys, que'ls del gremi de nens y nenas ens n'hem de sentir orgullosos de tenir un confrare tan aixerit... L'altre día va donar un concert a la casa Dessy y companyia y va deixar admirat a tothom. Va tocar pessas dels més celebrats mestres extrangers ab una seguritat y un aplom que ni que tingués un pam de bigoti y dos de cabellera.

Ja us asseguro que'l seu mestre, don Joseph Soler, pot estarne content perque'l fará quedar bé per tot hont vagi. Té només onze anys peró tractantse del violoncello sembla que sigui vell de tocarlo.

Tots els que llegiu EN PATUFET deveu saber que hi há un pianista que's diu Vidiella que és un músich dels que més honran a Catalunya. Donchs, figureus si deu tocar bé'l nen Sala, que ni'l mateix Vidiella va donarse de menos d'acompanyarlo al piano.

De manera, que'l bateig artistich del tendre violoncellista va ser tota una festassa musical.

Per axó n'hem volgut fer cinch cèntims als lectors d'EN PATUFET, inaugurant aquesta secció de «Punts d' home».

***

Heroicitat d'un nen rus

Per bonich, de punt, el que va fer un xicotet rus que's diu Boris Meliakoff. Figureus que, abans de la rendició de Port Arthur, havía sortit de la plassa sitiada en companyia del seu pare, que era oficial y havía d'anar a dur un despaig del general Stœssel al general Kuropatkine que és, com ja deveu saber, els quefe dels exércits russos acampats al voltant de Mukden.

Surten pare y fill de Port Arthur sense temor al perill de travessar las línias enemigas que sitiavan la ciutat. Y vetaqui que tot d'una, els japonesos se n'adonan, els empaitan y ¡pam! engegan els fusells y fereixen al pare. «¿Qué fas?» pensa'l xicot. «Té y fuig» li diu el seu pare al veure que estavan a punt de caure presoners del japonesos. Y li dona'l despaig dirigit a n'en Kuropatkine y el noy ¡camas ajudeume! s'escapa lleuger com una daina Y mireu si devía ser trempat, que tot sol, ab una valentía d'home gran, va seguir el camí fins a cumplir la misió que havía encomanat al seu pare el general Stœssel.

Ja veyeu si devía serne de llest y aixerit.

***

Paraulas... de rey

L'actual rey d'Italia, Victor-Manuel, quan tenia només dotze anys, va anar un día a trobar a la seva mare y li va dir:

—¿Quan vos costa'l vestit que porteu?

—Cinch centas liras,—va dir la dama. Y va afegir al punt:—¿Per qué m'ho preguntas?

A lo que va respondre l'infant:

—Perque voldria oferirne un a la meva dida, peró trobo que'l vostre sastre és molt exigent. Lo que faré

sera anarne a trobar un altre *sense dirli que soch el fill del rey* y ben segur que me'l donara per la meitat de lo que a vos us costa

Vetsaquí una sortida digna d'un home gran, puig demostra que l'actual rey d'Italia, a dotze anys, ja sabia que la modestia estalvia molts quartos

Abnegació d'un aprenent caixista

Fa poch que en cert canal de Fransa va ocórrer un fet digne de ser esmentat en aquesta secció de «Punts d'home».

Una colla de xicotets estavan jugant a la vora del canal ab tanta d'afició, que de sobte un d'ells va acostarse massa a l'aigua, va perdre l'equilibri y ¡patatxap! cau daltabaix.

Com que no sabia de nedar, naturalment, va enfonzarse al punt, malgrat els esforsos que va fer pera lluitar ab l'aigua

La gent que hi havia per aquells encontorns ¡podeu comptar que espantada! Peró ningú s'atrevía a llensarse a salvar al pobre nen per por de morir ab ell

Peró vetaquí que un de sos seus companyets, anomenat Jordi Beaudoin, que sabia molt de nedar, s'obra pas entre la gent, se llensa a l'aigua de cap, se dirigeix a fons y quan tothom se creya que ja no'l tornarian a veure viu y que moriria junt ab el seu amiguet, me'l veuen treure'l cap a flor d'aigua y acostarse cap a la vora, arrossegant al pobret que's negava.

Podeu contar la alegria de tota la gent al veurels a tots dos. Els picaments de mans ab que varen saludarlos no tenían fi ni compte

El nen que va dur a terme aquest acte d'abnegació fa d'aprenent caixista y és d'una familia molt pobre

Peró per pobre que sigui ¿que hi fa si posseeix la riquesa d'un cor tan generós?

Perque cal tenirli molt pera dur a terme un acte com el seu Y la prova és que, ab tot y haverhi molts homes pels voltants del lloch ahont va passar el fet només ell va atrevirse

Manel

UNA EXPLICACIÓ

En Pau que era molt curiós,
preguntava a un tal Ambrós
¿Sabs per qué tan puntualment
tot voltant del sol ruhent
el mon roda sens pará?
Y l'Ambrós li contestá
tot guaitantlo somrient
Aviat esta esplicat,
és que sense'l rodament,
se rostiria un costat,
quedant l'altre malament

Joseph M.ª Simón Vilella
10 anys

Lleyda 19 Desembre 1904

HISTORIA MARAVELLOSA DEN JOAN ESTORNELL

I

La neixensa den Joan

Quan va néixer en Joan Estornell era al trono S. M. donya Maria Castanya. Això vol dir que fa un grapat d'anys. Y potser dos grapats y tot... Mireu si deu ferne, que allavoras encara las granotas portavan sabre y las bestias parlavan. Perque las bestias havían parlat en altre temps. Y la proba és que avuy a dia n'hi ha que encara tenen semblant virtut, com son tots els lloros, algunas garsas y infinitat de burros. Per més que sembli estrany, aquesta derrera mena d'animals és la que dona més contingent de xerraires. Jo sol en conech més de set parells de dotzenas.

Donchs a n'aquell temps y a la meitat ben justa de la setmana dels tres dijous, o com si diguéssim, al bell punt de mitg dia del dijous del mitg, va venir al mon en Joan Estornell.

Aleshoras encara'ls nens no s'enviavan a buscar a París y a Londres com ara. ¡Ca barret! De vegadas queya una d'aquelas plujas que a cada gota fan sortir una granoteta y, tot d'un plegat, d'una gota més grossa que las altras, ne sortía un nen més aixerit que un pèsol y més ros que una garba de blat. Altres cops s'obria al fons del mar una petxina, enviava aigua amunt un raig de bambollas que pujavan tot fent glu-glu, y de sobte, al arribarne una a flor d'aygua ¡pam! s'esberlava tota y sortía de dins una nena més bufona que tothom. . També eran molts els nens y nenas que havían sortit de dintre una poma, un aubercoch o un préssec. Anava un aucell al arbre, donava un cop de bech a la fruita y ¡ja està! sortía l'infant pel foradet que havía fet la picada.

En Joan Estornell va néixer encara d'una manera més estranya. Figureus que va néixer d'una espurna. Per aixó va sortir tan viu. En aquell temps ¡està clar! encara no s'havían inventat els mistos, y pera encendre foch, se servía la gent de la pedra foguera y l'es-

ca. Un pobre pagés que havía passat llaurant tot el dematí, al conéixer pel camí que havía fet el sol que ja era frech a frech de mitg día—perque'ls pagesos coneixen molt be l'hora mirant el sol de día y las estrellas de nit—va dirse que era cosa de fer el pensament d'anar pel dinar. Y ¿ell que sí? agafa tres pedras, conjumina un fogó, hi posa llenya seca y encenalls, coloca a sobre l'olleta en que duya la minestra, agafa la pedra foguera y l'esca y ¡pim! ¡pim! ¡pim! comensa a picar la pedra ab un bossí de ferro y ¡vingan espurnas!

Tot d'un plegat va saltarne una de més grossa que las altras, que's va apagar al punt, sortintne uns brassets tots bellugosos, unas camas totas saltironaires y un caparró tot rialler que's mirava al pagés ab picardía. Era un caparró de nen, ab una boqueta roja y petita com un grá de magrana:... una boqueta que's va descloure pera saludar al pagés.

—¡Bon día y bona hora!

Era en Joan Estornell que acabava d' entrar al mon.

(Seguirá). LLUISET.

Literatura Estrangera

LA MEVA ARPA

(Plany celta)

Als meus primers mestres.

La meva arpa té set cordas, set cordas fetas de clin blanch.

La primera és pera Deu, Senyor de cels y terras.

La segona és pera la Verge, mare de Deu, y pera nostra mare.

Ab la tercera hi canto la Bretanya, la seva llengua, las sevas costums y la seva fé.

La quarta és pera'l mar, els seus vaixells y els marins: l'Occeá, el vent y la tempesta, cantan també en la seva cuarta corda.

Ab la quinta hi canto las penas y miserias dels homes, empró la sisena ressona tot seguit ab l'alegría y l'amor.

La setena corda, feta pera la guerra, cantava'ls combats de que la nostra patria en altre temps va ser teatre.

Després de la mort dels Chouans, aquesta corda no ha ressonat més: resta muda ja fa una centuria y els seus clins son gairebé mitg romputs.

Bretóns, avuy és necessari tocar-la de nou. Que sigi ella la que canti la guerra contra els opressors de la Bretanya.

Per la traducció,

Pere M. Pons

Endevina, endevineta...

Xaradas

Part del cos és ma *primera*,
ma *segona*'s sol menjâ;
y mon *tot* és utensili
que és sabi qui l'inventá.

—

Ma *primera* és una bestia,
ma *segona* diverteix;
y mon total t'asseguro
que si és bo, costa diners.

Frederich Flos G. (14 anys)

—

Endevinalla

Me té'l pare, no la mare;
me té ponent, no llevant;
me té'l Papa y no la iglesia
y'm té en Pere y'm té en Pau.

Pere Rius (10 anys)

—

Geroglífich

Martí Blanch

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Catalunya, un any.. . . 3 ptas.
Idem. un semestre.. 2 „
Estranger, un any.. . . 5 „

Imprempta de M. Galve, Avinyó, 18

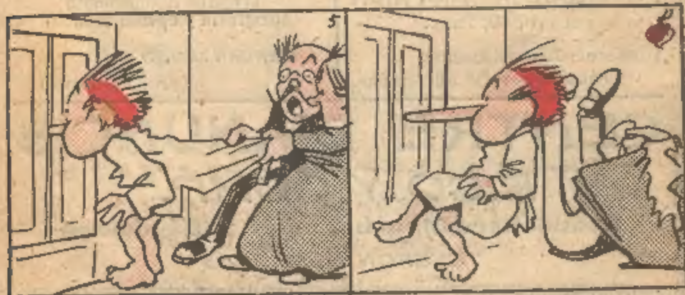
EL CÀSTICH DEL TAFANER

Per a contemplar als Reys — al balcó se va ac[illegible]star,

però'l balcó va tancarse — y va quedarhi eng[illegible]

y al estirarlo'ls seus pares — se trobà... ab un pam de nas.